

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2607/2017
25.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Александар Самуиловић адвокат из ..., против туженог ББ - ... ДОО ..., чији је пуномоћник Немања Алексић адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2021/2015 од 10.03.2017. године, у седници већа одржаној дана 25.10.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2021/2015 од 10.03.2017. године - у погледу одлуке о захтеву за поништај решења о утврђивању зараде.

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2021/2015 од 10.03.2017. године - у погледу одлуке о захтеву за поништај решења о отказу уговора о раду.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1585/11 од 29.04.2015. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се поништи решење о отказу уговора о раду ... од 19.01.2011. године и решење о утврђивању зараде за децембар 2010. године у висини основне зараде ... бр. 15/798 од 30.12.2010. године, обавезе тужени да тужилцу врати на рад у року од осам дана од дана пријема писменог отправка пресуде и да јој надокнади штету због обустављене зараде у износу од 112.270,00 динара са законском затезном каматом од 05.01.2011. године до исплате, као и да јој накнади трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке, обавезана је тужилца да накнади туженом трошкове поступка у укупном износу од 150.750,00 динара у року од осам дана од дана пријема писаног отправка пресуде под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2021/2015 од 10.03.2017. године одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 1585/11 од 29.04.2015. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиље са предлогом да се ревизија одбије као неоснована и тужиља обавезе да надокнади туженом трошкове поступка по ревизији.

Одлучујући о дозвољености и основаности изјављене ревизије, на основу члана 399. и члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, број 125/04 и 111/09-ЗПП) који се у овом поступку примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је тужиљина ревизија делимично недозвољена - у погледу одлуке о захтеву за поништај решења о утврђивању зараде, а делимично неоснована - у погледу одлуке о захтеву за поништај решења о отказу уговора о раду.

Одредбом члана 439. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Тужиља ревизијом побија другостепену пресуду и у делу којим је правноснажно одлучено о захтеву за поништај решења туженог којим је утврђена њена зарада за децембар 2010. године. У том делу тужиљина ревизија није дозвољена јер се тим решењем не одлучује о заснивању или престанку радног односа.

Из наведеног разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Нису основани наводи ревизије о учињеној битној повреди одредаба парничног поступка из тачке 12. става 2. тог члана, јер побијана другостепену пресуду у делу којим је правноснажно одлучено о захтеву за поништај решења о отказу уговора о раду нема недостатака наведених у тој одредби због којих се њена правилност у том делу не би могла испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била у радном односу код туженог и по анексу уговора о раду од 01.10.2009. године распоређена је на радно место ..., у организационој јединици По опису послова који је саставни део тог уговора, обављала је и послове који су у вези са учешћем у тендерским поступцима. Тужени је 19.10.2010. године закључио са трећим лицем два уговора о јавној набавци - један за набавку, испоруку и монтажу канцеларијског

намештаја и други за набавку фотеља и столица. Тужени је 26.10.2010. године донео четири посебна решења којима је тужилу одредио за члана стручне комисије за вршење надзора над реализацијом означених уговора о јавној набавци (са задатком да у складу са одредбама тих уговора сарађује са продавцем, врши надзор над изработом канцеларијског намештаја, односно фотеља и столица, као и да по потреби, пре испоруке, изврши увид у намештај код продавца и његовог извођача) и за члана стручне комисије за квантитативни и квалитативни пријем канцеларијског намештаја, односно фотеља и столица по овим уговорима - упоређивањем података из уговора, фактуре и отпремнице са стварном количином пристигле опреме. Тужила је у периоду од 04.11.2010. године до 12.11.2010. године уговарачу туженог упутила четири maila са захтевом за преправку појединих делова намештаја, а приликом његове испоруке потписала је записник о пријему у којем је констатовано да је канцеларијски намештај испоручен у складу са усвојеном понудом продавца од 25.08.2010. године. Посебна комисија коју је тужени оформио ради анализе извршња уговора о набавци канцеларијског намештаја закључила је да није извршен увид у намештај пре његове испоруке, да су у току реализације уговора вршене измене карактеристика појединих позиција намештаја за које није дата писана сагласност комисије за надзор, да постоји неусаглашеност између конкурсне документације и испорученог намештаја на одређеним позицијама, као и да постоје одређени недостаци у погледу квалитета испорученог намештаја. Тужени је с тим у вези ангажовао и вештаке који су сачинили извештај од 19.01.2011. године. По том извештају, у односу на одређене комаде канцеларијског намештаја извршена је измена конкурсне документације супротно Закону о јавној набавкама, а код појединих делова намештаја постоје одређена одступања. Тужили је 17.12.2010. године упућено упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду због повреде радне обавезе предвиђене чланом 67. став 2. алинеје 1) и 2) Колективног уговора код туженог - неизвршавање одредби тог уговора и општих аката послодавца, као и других аката који се односе на његова права, обавезе и одговорности у вези са радом, односно несавесно, неблаговремено и немарно извршавање поверених послова у складу са законом и општим актима. Ове повреде радне обавезе, по наводима из упозорења, тужила је извршила тако што је у току реализације уговора од 19.10.2010. године, сама и у директном контакту са продавцем, мењала технички опис намештаја који је био саставни део тендерске понуде и потписала записник о квалитативном и квантитативном пријему намештаја у којем је констатовала да је намештај испоручен у складу са понудом продавца. Тужила се писмено изјаснила о наводима из примљеног упозорења. Решењем туженог од 19.01.2011. године тужили је отказан уговор о раду због учињених повреда радне обавезе наведених у претходно донетом упозорењу.

На основу овако утврђеног чињенично стања, нижестепени судови су у овом спору правилно применили материјално право.

Одредбом члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду, у тексту важећем у време доношења оспореног решења о отказу уговора о раду, прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоје оправдани разлози који се односе на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то, између осталог, ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђену општим актом или уговором о раду.

У конкретном случају, у опису послова тужиљиног радног места су и послови који су у вези са учешћем у тендерским поступцима. Због тога је тужилца одређена за члана стручне комисије која ће извршити надзор над реализацијом два уговора о јавној набавци канцеларијског намештаја, односно фотела и столица и члана стручне комисије која ће извршити квалитативни и квантитативни пријем намештаја по означеним уговорима. Тужилца ове послове није обавила у складу са задацима комисија одређених решењима туженог, јер је у току реализације уговора сама мењала техничке карактеристике наручене робе и приликом њене испоруке потврдила да примљена роба у свему одговара тендерској понуди продавца. Међутим, тужени је накнадно утврдио да постоје одступања испоручене робе и оне која је наведена у понуди - њеног техничког описа као саставног дела уговора о јавној набавци, па је зато тужени основано отказао тужилин уговор о раду због учињених повреда радне обавезе предвиђених његовим Колективним уговором. Пре отказа уговора о раду тужилац је испоштовао процедуру прописану чланом 180. Закона о раду, јер је тужилца упутио упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду на које се тужилца писмено изјаснило.

Изјављеном ревизијом, по оцени Врховног касационог суда, неосновано се оспорава правилност примењеног материјалног права.

Упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду сачињено је у складу са чланом 180. Закона о раду. Оспореним решењем тужилца је отказан уговор о раду из разлога који су наведени у претходно датом упозорењу и односе се на пријем канцеларијског намештаја за партију 1. Предмет упозорења није била испорука канцеларијског намештаја за партију 3. Тужилини пропусти везани за пријем намештаја из те партије нису узети у обзир приликом доношења решења о отказу уговора о раду, што јасно произилази из његовог образложења. Радње и пропусти тужилца током реализације уговора о јавној набавци и пријему испоручене робе, које је установила посебна комисија коју је тужени оформио и потврдили вештаци, представљају разлоге за отказ уговора о раду предвиђене Законом и Колективним уговором тужене, јер су учињене тужилином кривицом, њеним немаром у извршавању поверених задатака.

Осталим наводима ревизије тужилца, указујући на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 361. став 1. у вези члана 8. ЗПП, оспорава оцену изведених доказа и на тај начин у суштини побија утврђено чињенично стање што законом није дозвољено (члан 398. став 2. ЗПП).

Сходно изложеном, на основу члана 405. став 1. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Трошкови одговора на ревизију, по оцени Врховног касационог суда, нису били нужни за вођење ове парнице. Због тога је захтев туженог за накнаду тих трошкова одбијен и применом члана 165. став 1. у вези члана 150. ЗПП одлучено као у трећем ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић